

LÕPETAMATA ROMAAN

romaan

BOO WALKER

Originaali tiitel:
Boo Walker
An Unfinished Story
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute või sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2020 by Lemuel (Boo) Walker. All rights reserved. This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E10403521
ISBN 978-9949-82-817-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Riggsile

ESIMENE PEATÜKK

Mineviku kokku pakkimine

St. Petersburg, Florida

„See on nüüd meie päris kodu, alaliseks,“ oli David kinnitanud, kui kandis naise peagi pärast Bonaire’is veedetud mesinädalaid üle mere ääres paikneva uue kodu läve. Claire oli lõputult mõtisklenud sõna „alaliseks“ üle – sellest hetkest peale, kui politseikaplan oli uksele koputanud ja ta õnneliku maailma kildudeks purustanud.

Sellest sai täna kolm aastat.

Kui maja ilmus tupiktänavale lõpus nähtavale, vajutas Claire pidurit valgel VW kabrioletil, mille David oli talle kolmekümne viiendaks sünnipäevaks kinkinud. Kas see oli „nende“ maja? Või nüüd üksnes „tema“ maja? Võttes arvesse, et ta müüb maja maha, polnud sel küsimusel enam õigupoolest mingit tähtsust.

Claire oli lasknud auto katuse alla, kuigi veebruarikuu hommikune kahekümnekraadne õhk tundus karge. Pikkade oranžide nokkadega valged iibised lendasid V-kujulises parves üle maja ja neonsinise taeva, mis oli sama läbikumav nagu vesi ning üksnes pisut heledam.

Kus olid mustad pilved, vihm, kõuekömin ja välgud? Täna sel päeval polnud mingit õigust olla nii floridalik, nii poeetiliselt lumav. Võiks arvata, et kolm aastat on minevikku hägustanud, muutnud selle puudutusele vähem teravaks, sellele mõtlemise vähem häirivaks. Kui eelmisel nädalal oli üks lesk Claire’i tugigrupis ta käest

küsinud, kui suurt valu see ühest kümneni skaalas tegi, oli Claire tunnistanud, et reeglina elas ta kuskil üheksa ja kümne piirimaal ning tundis kohati õnnelaineid, mis tundusid pigem deliiriumina.

Kahekorruseline maja seisis Coquina Key saarel St. Pete'i edelapoolses tipus. 1960ndatel ehitatud maja fassaad oli valgetest tellistest ja maja ei olnud kvartalis kõige uhkem, aga Tampa Bayle avanevad vaated korvasid selle kuhjaga. Claire oli andnud maja sisemusele kunstipärase, sajandi keskpaiga hõngu, nii et sealt ei tahtnud ära minna.

Claire keeras maja ette ja mõtles viimase koos veedetud hetke peale kahe trepiäärse kääbuspalmi vahel, kui David oli kiirustanud tööle.

„Sa ei kavatse siis tõesti mulle öelda, kes täna õhtusöögile tuleb?“ oli Claire käsi rinnal ristates küsinud.

„No kuule!“ David oli toppinud tagurpidi trepist alla minnes kollast triiksärki püksivärvli vahele. „Ma arvasin, et sulle meeldivad üllatused.“ Claire'i kõrvus helises ikka veel nii selgelt mehe aktsendiga häääl.

„Mulle meeldivad üllatuslilled või üllatusehted. Isegi üllatuskabrioletid. Üllatuskülaliste osas pole ma aga nii kindel. Mis siis, kui ta on millegi suhtes allergiline?“

„Usu mind, sellele *isikule* maitsevad päris kindlasti su kreveti-fajita'd.“ David oli saanud särki püksivärvli vahele ja kinnitas püksirihma; kuna ta oli järjekordseks maratoniks treeninud, siis oli ta nii-nii kõhn. Kui Claire silmi pööritas, oli David hüpanud uuesti trepile ja teda suudelnud. „Ma armastan sind, kallike. Näeme kella viie paiku.“

„Kui palju sa mind armastad?“ oli Claire küsinud.

David oli toetanud siledaks raseeritud põse Claire'i oma vastu ja mehe soe hingeõhk oli Claire'i kõrva kōditanud. „Lõpmatus korda lõpmatus.“ David oli olnud viimasel ajal erakordselt õnnelikus meeoleus, ta elujanu oli olnud nakkav.

Need olid olnud Davidi viimased sõnad Claire'ile. Ja Claire ei saanudki teada, kes pidi õhtusöögile tulema. Kui auto avarii tegi, polnud selles mitte kedagi, mille tõttu Claire eeldas, et David oli

kavatsenud tolele isikule järele minna. Ükski muu seletus ei tundunud loogiline. Claire mäletas, kuidas ta oli naeratanud, kui David oma neljanda seeria BMWga minema sõitis – tolle sama BMWga, mille too neetud purjus peaga juht oli sama päeva õhtupoolikul sodiks sõitnud.

Mõned rühmas osalevad lesed rääkisid, kuidas nad soovisid, et oleksid saanud viimaseid abikaasaga koos veedetud hetki muuta, midagi teistmoodi öelda, pisut tugevamalt kallistada. Vaadates ajas tagasi ning mõeldes, kui tugev side neil oli Davidiga olnud, tundus Claire'ile, just nagu nad mõlemad oleksid jätnud tol hommikul endale teadmata viimast korda hüvasti.

Claire võttis kõrvalistmelt pruuni paberkoti ja väljus autost. Ta sammus üle äsja niidetud karge muru ühekordse naabermaja poole, mille aed oli kogu tänaval kõige paremas korras. Küllap Hal oli tema tulekut kuulnud ja hüüdis vinüülaia tagant tervitussõnad. Astunud väravast sisse, leidis Claire mehe põlvili maas, käes punt vanu tomatitaimi, mis ta oli mullast välja tõmmanud. Mehe taga helkis päikese käes Tampa laht.

„Tere hommikut, noor daam!“ Hal viskas taimed selja taha hunnikusse. Puudes kisasid linnud. „Küll on tore sind viimasel ajal nii sageli siin näha.“

Claire tõstis hetkeks päikeseprillid eest – nii lugupidamisest Hali vastu kui ka selleks, et talle silma vaadata. „Valmistud uueks hooajaks?“

Hal oli kaheksakümmend aastat noor, ammust aega lesk ja parim abivalmis naaber, keda Claire ja David oleksid võinud ihata.

Hal tõmbas käsivarrega üle lauba. „Üritan ikka veel Florida aian-dusega sina peale saada. Kuigi mulle väga meeldib siin elada, tunnen ma Ohio rammusast mullast puudust. Aga sellest ilmast pole ma mingi hinna eest nõus loobuma.“

„Sama siin.“ Claire vehkis pruuni paberkotiga. „Tõin sulle su lemmiksaia. Peekoni, muna, juustu ja avokaadoga.“

„Sa, Claire, oled kullatükk. Sinu kohvik on linna parim.“ Hal ajas end aegamööda jalule ja pühkis põlvedelt mulla. „Kuidas kolimine edeneb?“

„Enam-vähem ühel pool. Veel vaid mõned asjad.“ Claire ei julgenud öelda, et üks tuba on tal täiesti puutumata. Põhjusi, miks ta polnud pärast Davidi surma mehe kabinetti jalga tõstnud, oli mitmeid, aga täna said ta ettekäänded otsa. Ta nägi vaimusilmas ukselinki, mis oli teda unenägudes kummitanud.

Hal võttis väriseva käega koti ja naeratas kogu maailma headusega. „Kas sa seekord lased mul maksta?“

Claire vastas sooja naeratusega, mõeldes, et Hal on hea inimene, kes tuletab talle meelde, et tunneli lõpus on valgus. „Ära aja rumalat juttu.“ Ta vaatas, kuidas roheline sisalik ronis maja kõrval paiknevat õhksoojuspumba agregaatil mööda üles. „Kuidas su süda elab?“

„Tiksub veel.“

„Kuule, Hal, ära ilusta asja. Mida arst rääkis?“

Hal ohkas. „Claire, ma hakkamööda lõppvaatusesse jõudma.“

„Oh, Hal.“ Claire'il tulid pisarad silma. Ta ei teadnud, mis on hullem: kas surra pikkamööda või lülitiklõpsatusega – nagu oli juhtunud Davidiga.

„Sellepärast pole mõtet kurb olla. Tõesõna.“ Hali käsi, mis hoidis pruuni paberikotti, värises. Ta tõstis silmad taevasse. „Varsti olen Ruby juures ja tantsin seal kõrgel.“

Pisaratega võitlev Claire astus talle sammu lähemale. „Mida ma saan sinu heaks teha? Ma mõtlen tõsiselt. Palun, helista mulle, kui sul on vaja minna arstile või mingeid asju ajada.“

„Teen seda, Claire. Palun ära minu pärast muretse. Kuidas sa, muide, selle kõigeaga hakkama saad? Ma kujutan ette, et oma koduga pole niisama kerge hüvasti jätta.“

Claire'il kulus hetk aega, et ümber lülituda. „Ausalt öelda on maja müük toonud selle kõik jälle uuesti meelde. Vahel ma soovin, et oleksin tugevam.“ Ta pidas kurbusega võideldes pausi. „Kui mul läheb raskeks, sulen silmad ja katsun olla sinu meele tugev.“

Hal loputas aiavoolikuga käsi. „Tead mis, kui sul pole midagi selle vastu, et üks vana mees jagab sulle tõrtsu elu jooksul omandatud tarkust, siis ma ütlen sulle midagi.“

„Kui sa ütled, et aeg parandab haavad, siis võin ma sama hästi merre viskuda.“

Hal raputas käsi särgisabasse kuivatades pead. „Ei, ma ei ütle, et aeg parandab haavad. Tead, Claire, ühte ma võin sulle küll kindlalt öelda: elu nõuab, et sõltumata sellest, kui rängalt me pihta oleme saanud, tuleb meil end jälle jalule ajada ja edasi võidelda. Ja mina panen alla andmata täie hooga edasi.“ Hal tegi pruuni paberkoti suu lahti. „Ja nüüd söön ma saia.“

Claire naeratas. „Ja minul on vedanud, et sa oled mu elus olemas.“

Hal keeras ohtra täidisega saia ümbert kile tagasi ja valmistus suutäit haukama. „Hoopis minul on vedanud. Ja kas sa tead, mis teeb mind kõige õnnelikumaks?“

„Ei.“

„See, kui ma näen sinu silmades võitlustuld, mis annab märku, et sa oled saamas tugevamaks. Tead, lapsuke, David oleks olnud su üle uhke.“ Ta võttis suutäie ja pühkis suud. „Oh sa poiss, juba see ise on väärt, et veel vastu pidada.“

Claire istus seniks koos Haliga maja taha pingile, kuni mees sõi saia, ning jättis ta siis oma tomatitaimedega õiendama. Ta sammus mööda meremüüri äärt oma sõrmrohuga kaetud aeda ning heitis pilgu basseini poole, kus ta oli kujutlenud oma lapsi sulistamas. Ta vaatas merre ulatuvale paadisillale, kus needsamad kujuteldavad lapsed pidid oma esimesed kalad püüdma. Ta oli ikka kinnitanud, et temast saab hea ema, et ta heastab kõik oma ema vajakajäämised. Talle ei tulnud hetkekski pähe, et tal ei pruugi selleks võimalust avaneda.

Otsustanud, et ta tahab veel korra vaadet nautida, sammus Claire mälestusi sisse hingates paadisilla lõppu. Kui nad Davidiga said aru, et nad ei saa lapsi, olid nad ostnud paadi, et oma ajaga midagi teha. Kahekümne kolme jala pikkune Sea Ray paat oli olnud sellesama silla külge seotud ja oli teatud mõttes nende abielu päästnud. Meresõidud päikeseloojangus, ühepäevased retked Bunces Passi. Paat oli olnud neile aknaks, et taas elust rõõmu tunda.

Claire seisis paadisilla lõpus, teiselt poolt lahte vaatas teda Tampa. Ta pikad liivakarva pruunid juuksed lendlesid jahedas meretuules. Kõrge värvliga lühikesed linased püksid ja varrukated

särk ei pakkunud tuule eest küllaldast kaitset. Ta võttis kõhedust tundes endal kätega ümbert kinni.

Kuuldes diiselmootori mürinat, keeras Claire pilgu paremale, kus nägi neljaliikmelist perekonda üle vee tuhisemas ning vaatamas paadi taga kobrutavat valget vett.

Sel hetkel ilmusid ootamatult paadi nina ette kaks delfiini, kelle seljauimed lõikasid vett. Kui delfiinid hüppasid tandemina õhku, tõstsid liiga suurtesse päästevestidesse uppunud lapsed peenikesed käed üles ja nende rõõmukilked kajasid vastu Claire'i murtud südame tühjades kambrites. Aga alles siis, kui paati juhtiv naine suudles ta kõrval seisvat meest, andis Claire voli selle hommiku esimesele pisarale.

Suutmata õnnelikku perekonda enam hetkegi kauem vaadata, lehvitas Claire paati juhtivale naisele ja läks ära. Paadis oleks pidanud olema tema. Tema abikaasa, *tema* lapsed! Ta sammus tagasi maja poole, pisarad paadisillale tilkumas.